

“La memòria conforma la literatura al costat de la imaginació”

Josep M. Argemí (Barcelona, 1965), autor dels llibres de narracions *La fúria dels herois*, *Vides secretes* i *Els camins imaginaris*, ha publicat a Quaderns Crema la novel·la *Lliçons de foc*.

—La primera impressió que hem tingut en llegir el llibre és que es tracta d'una narració autobiogràfica, que explica la vida de l'autor quan anava a escola. És així?

—És una impressió lògica, però no és autobiogràfica de manera estricta. La memòria, amb la imaginació, és un dels elements que conformen la literatura, i en el cas d'aquesta novel·la és important, sobretot pel que fa als aspectes referits a l'escola, els ambients, les atmosferes i algunes situacions. Però més enllà d'això hi ha molta imaginació en els fets i en els personatges.

—Quin interès té la curta etapa de la vida d'aquest noi, que l'ha fet mereixedora de ser convertida en literatura?

—La seva passió imaginativa, que li dona ganes de descobrir allò que hi ha darrere les aparences, de descobrir-hi una certa forma de bellesa. Precisament és aquesta passió el que el distingeix dels altres i el fa diferent de l'ambient on viu, un ambient de fortes restriccions mentals, escanyat per tota mena de convencions.

—No és el cas de molts nois?

—Sí. Però molts d'aquests nois no són prou valents per manifestar, encara que sigui verbalment, la seva imaginació, i encara menys dur-la a terme en accions pràctiques. La imaginació necessita molt de coratge i potser és l'edat juvenil la més propi-

GLÒRIA MATAMALA

Josep M. Argemí publica la novel·la *Lliçons de foc*, a Quaderns Crema.

cia per aferrar-s'hi, com si fos allò que els ha de salvar i fer feliços.

—Heu triat un moment de molta confusió i desorientació en la vida del noi. El moment del pas de nen a noi, de manca de preparació per entendre el món dels adults, però amb ganes de copsar-lo d'un cop. No és un període molt curt en la vida de les persones?

—Potser sí, però penso també que és un període clau, perquè és en aquest temps que s'articula, d'una manera potser definitiva, la mentalitat de l'individu, la forma que té de relacionar-se amb ell mateix i amb els altres i d'encarar-se amb el món.

—Penseu que és l'edat en què enfilem un camí determinat?

—Sí. Prens un camí que ja no et permet tornar enrere. Aquest perío-

de entre la infantesa i l'adolescència crec que és importantíssim per confegir la personalitat de l'home.

—Quin paper hi tenen les circumstàncies històriques, el període històric, el del primer postfranquisme?

—És un teló de fons, subordinat, que té la funció de fer més creïble la ficció narrativa.

—Els pares, la família, hi tenen poc pes. Els feu, fet i fet, fora. Per què aquesta estratègia?

—Perquè temàticament la novel·la se centra en l'ambició per preservar una certa mena d'innocència d'aquests nois.

—Com si la formació familiar no hagués tingut cap paper...

—Sí, es podria dir que és així. Precisament perquè és tan convencional els nois s'hi ofeguen i busquen alguna cosa més, en una altra banda, ben normal en adolescents d'una societat d'ambient burgès i de Barcelona.

—Són conscients, aquests nois, de ser de família burgesa?

—No. L'experiència de vida que han tingut fins al moment no és prou rellevant per tenir-ne consciència.

—Més que una novel·la de formació no és una novel·la que explica només el primer pas donat en aquest procés de formació?

—És possible. Està ben vist. Explica un curs escolar d'uns adolescents que deixen enrere la candidesa de l'infant i entren en el món misteriós dels adults, de sobte.

—Sense haver deixat del tot la infantesa.

—Exacte.

Lluís Bonada